

Sygn. akt V CSK 606/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki K. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 maja 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji, czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01,

OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, istotne zagadnienia prawne wymaga oceny, czy wobec uznania art. 442 k.c. przez Trybunał Konstytucyjny za sprzeczny z Konstytucją RP oraz wobec faktu, że roszczenie powódki zgłoszone w sytuacji obowiązywania art. 442¹ k.c. (omyłkowo wskazano w skardze art. 444¹ k.c.) nie byłoby przedawnione, sąd powinien zastosować środek łagodzący rygoryzm instytucji przedawnienia w postaci konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego, jako działania sprzecznego z zasadami współżycia społecznego (zasadami słuszności), aby wyeliminować z obrotu prawnego sytuację, w których roszczenia jednych poszkodowanych są przedawnione, a drugich nie. Podniosła również jako zagadnienie prawne to, czy w braku dokumentacji medycznej, która nie została pacjentowi przekazana, a która powinna być archiwizowana przez placówkę medyczną, można przyjąć, że placówka ta ponosi odpowiedzialność za skutki obecnego stanu zdrowia osoby poszkodowanej oraz czy dowód w sprawie może stanowić opinia biegłego, wydana w zakresie innej specjalności, której biegły nie posiada.

Należy zwrócić uwagę, że tylko pierwszy problem skarżąca związała ze skonkretyzowanym przepisem prawnym, a poza sformułowaniem powyższych pytań nie przedstawiła jakiegokolwiek uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym zaprezentowałyby argumenty świadczące o możliwości odmiennej oceny swych wątpliwości. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest zaś odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Jest tak dlatego, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Trzeba też zwrócić uwagę, że to rolę ustawodawcy jest określanie retrospektywnych skutków zmiany stanu prawnego. Nie ma

uzasadnienia twierdzenie, że w razie wydłużenia okresu przedawnienia roszczeń przy jednoczesnym wyraźnym wskazaniu ustawy, że nie dotyczy to roszczeń już przedawnionych w chwili jej wejścia w życie, sąd powinien stosować art. 5 k.c. i uznawać zarzut przedawnienia za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, aby zrównać sytuację podmiotów w różnym czasie dochodzących zaspokojenia swych roszczeń. Drugi z przedstawionych problemów prawnych dotyczy w istocie ustaleń faktycznych, odnosi się do konkretnego stanu faktycznego i nie ma waloru publicznoprawnego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację życiową powódki.